

GLASUL BISERICII

REVISTA SECȚIEI CULTURALE A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
CU BINECUVANTAREA ȘI INDRUMAREA ÎNALT PEA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA LA SF. MITROPOLIE, SECȚIA CULTURALĂ — BUCUREȘTI

O ANIVERSARE

Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh a împlinit în ziua de Sf. Nicolae 82 de ani.

La o vârstă atât de înaintată nu a încetat o clipă — chiar atunci când este în suferință — de a se preocupa intens de toate problemele Bisericii.

Fiecare an care se adaugă vârstei Sale nu schimbă cu nimic din firea-I nobile: plină de bunătațe și de voe bună. Cu aceiași ardoare și năzuințe de mai bine pentru Biserică și poporul ei,

se ostenește cu timp și fără timp, mereu prezent și dornic de a cunoaște totul. Dar nici condeii nu are odihnă, fiindcă Patriarhul Cărturar cu cât înaintează în vârstă cu atât arde de dorința de îmbogățire a literaturii Bis. Ortodoxe făcându-și din aceasta, adevărata hrană sufletească a vieții Sale.

Clerul întreg ca și poporul păstorit rostește cu duioșie și rugă:

„Intru Mulți ani Stăpâne“!

GÂNDURI DE CRĂCIUN.

De aproape două mil de ani creștinătatea de pretutindeni sărbătorește Nașterea Domnului cu nepovestită evlavie, bucurie și măreție.

Peștera din Bethleem cu staulul și cu Pruncul culcat în eslea vitelor, magii împovărați cu daruri, steaua mai luminoasă de cât toate stelele, păstorii din vecinătatea Bethleemului, îngerii, rostirile și simțămintele cheltuite atunci, au fost și vor continua să fie eternizate și de penelul pictorului și de dalta pictorului și de dalta sculptorului și de portativul muzicantului și de verbul oratorului și de versul poetului. Toți fără deosebire au simțit, au gândit, au trăit și au căutat să înfățișeze semenilor taina cea din veac ascunsă, de îngeri neștiută, dar minunat povestită atunci când Bethleemul ne-a descoperit-o: „Și tu Betleeme, pământul iudeii, nu ești de loc mai mic dintre căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși povățuitorul care va paște pe poporul meu Israil.“

Copleșiți de atâta dăruire din partea celor ce se ostnesc în câmpul artei stăm noi și ne întrebăm: „De unde o atât de prelungită hărnicie în a exprima curat, știind, și strălucitor niște evenimente ce par obișnuite la prima vedere?“ La prima vedere da! — Obișnuite, dar la o a doua, la a treia și la o nesfârșită revedere întâmplările ce au însoțit Nașterea Domnului ne par tot mai însemnate și tot mai pilduitoare pentru vremurile pe care le străbatem. Valoarea unui pom o cunoaștem după roadele lui, iară roadele culese de creștinătate din pomul „Nașterii Domnului“ sunt pe cât de numeroase, tot pe atât de gustoase și răcoritoare. Cu evlavie și cu bucurie să ne apropiem

și să gustăm din ceia ce astăzi ni se pune la îndemână.

„În zilele acelea, ieșit-a porunca dela cezarul August ca să se înscrie toată lumea, fiecare în cetatea sa de obârșie“.

Bătrânul dulgher Iosif și Fecioara prea curată împlinesc porunca Impărătească. Pentru o femeie însărcinată și pentru un bătrân înaintat în vârstă drumul cel lung și obositor dela Nazaret la Bethleem este un fel de atentat la vlața pruncului, a mamei și a bătrânului. Iosif biruește însă toate protivniciile călătoriei cu acelaș înverșunare cu care birue nodurile și ciaturile lemnelor pe care le cioplește și le preface în mese, scaune și în celelalte obiecte trebuincioase și bogatului și săracului. Rindeaua, jerăstrăul, dalta și ciocanul ascultă cu sfințenie de mâna iscusită a dulgherului. De ce n'ar asculta și dulgherul de porunca Impăratului?

„Și a născut pe fiul ei cel întâi născut și l-a înfășat și l-a culcat în esle...“

Pentru fiul unui bogătaș oarecare, palatul cel strălucitor, patul de puș, scutul de porfiră și vison cum și toate celelalte numeroase unelte ale luxului sunt lucruri pentru care s'ar face moarte de om dacă n'ar fi puse din vreme în bună rânduială.

Pentru Fiul Cerului, pentru Cel ce ca și Tatăl este izvorul tuturor bunătăților, atunci când El se naște în lume ajunge: o peșteră, un staul de vite, un braț de pale aruncat într'o esle.

Din istorisirea acestui amănunt reese clar rezultatul unei lupte: simplitatea și modestia vor birui oridecâte ori vor fi provocate la luptă de trușa mândrie și de necugetata lăcomie. „Nebunule! În această noapte sufletul se va cere dela tine și toate cele ce ai strâns, cui vor rămâne?“ Zeci și sute de palate mărețe împodobite cu aur și strălucire, mii și milioane de nașteri în lux și în zădărnicii s'au rulat, sau au fost date uitării. Peștera din Bethleem și paele-scutice din eslea vitelor vor dăinui în veac: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece“.

„Și deodată s'a făcut împreună cu îngerul mulțime de oaste cerească, luând pe Dumnezeu și zicând: mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace, întru oameni bună voire!“.

Când pruncul Iisus va ajunge învățătorul Iisus atunci din toată activitatea sa pământească se va vedea această îndoită purtare de grije :

- 1. Slăvirea lui Dumnezeu*
- 2. Pacea între oameni.*

Slăvirea lui Dumnezeu este implinită numai de cel ce iubește pe Dumnezeu. Iubirea lui Dumnezeu se verifică numai prin iubirea de om, de aproapele. Cel ce spune că iubește pe Dumnezeu, iar pe aproapele său urăște, acela este mincinos. Căci cum poți iubi pe Dumnezeu pe care nu-l vezi, în timp ce pe aproapele pe care-l vezi, nu-l iubești? Iubind pe aproapele ai împlinit proorocirea îngerească vestită la Nașterea Domnului : ai slăvit pe Dumnezeu și ai asigurat pacea și buna învoire între oameni.

„Și (magii) intrând în casă, au văzut pe prunc împreună cu Maria mama lui și căzând la pământ s'au închinat lui...”

Spre deosebire de păstori, reprezentanții poporului simplu, magii sosiți din depărtări-reprezintă pătura cultă a societății de atunci. Așa dar la picioarele pruncului Iisus găsim înfrățite în aceiaș evlavie adorare ambele categorii de muncitori : „manuali și intelectuali”.

Când pruncul Iisus va învinge învățătorul Iisus, atunci va avea cuvinte de îmbărbătare și de binecuvântare și față de unii și față de ceilalți.

„Și (Magii) luând știință în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s'au dus în țara lor”.

De am ajuns la convingerea că drumul pe care am umblat până acum nu ne poate duce nici la mântuirea personală nici la izbăvirea colectivă,

De am ajuns la încredințarea că slăvirea ce dăm lui Dumnezeu nu se apropie nici de ascultarea dulgherului Iosif, nici de simplitatea păstorilor și nici de aurul științei dăruit de înțelepciunea magilor, atunci schimbăm calea.

Drumul bătătorit de noi până acum este drumul lui Irod, și Irod a fost ucigaș și viclean. Ucigaș - când și-a ucis soția, copiii și rudele ca să nu-i răpească cineva tronul. Viclean când s'a prefăcut că ar vrea și el să se închine noului împărat. Ucigaș - din nou, când patrusprezece mii de prunci au fost trimiși pe cealaltă lume bănuind că printre ei va fi fost și noul Impărat.

Fie ca lumina stelei din Betleem dimpreună cu binecuvântarea Dumnezeiască să ne însoțească pe calea nouă ce vom alege spre a zăbovi într'o patrie românească unde să îndeplinim întocmai cele două porunci din cântarea îngerească și anume :

Domnul este slăvit după cuviință, iar aproapele nostru este iubit cu aceiași ardoare și simțământ curat cu care și Domnul este slăvit...

Cnsilier Referent, Pr. V. ILIESCU

Nașterea lui Hristos.

El s'a înomentt, ca noi să ne îndumnezeim.

Si Atanasie cel Mare

Cam la doi kilometri dela Betleem se află un șes nu tocmai mare, unde într'o duminică de măslini se află o bisericuță săracă și oarecum părăsită, în numele Ingerului «binevestitor păstorilor». Ea este întemeiată chiar pe acel loc, unde după tradiție și după Evanghelia sf. Luca: «erap pe câmp păstori, cari străjuiau noaptea împrejurul turmelor lor, și deodată a stătut înaintea lor Ingerul Domnului și slava Domnului a strălucit peste ei». Și ei au auzit vestea de bucurie, că în ziua aceea s'a născut în cetatea lui David Mântuitorul, Care este Hristos Domnul.

Mediul, în care s'a născut Mântuitorul, era cum nu se putea mai sărac, și toate într'insul vorbeau de sărăcie și de viața grea de muncă. Se pare, că în acea noapte ar fi trebuit să se deschidă cerurile, răsunând de măreața slavoslovie a unor cântăreți purtători de lumină; și stelele, și turmele ce pășteau, și amestecul de lumină și de sunetele în liniștea nopții, și entuziasmul inimilor credincioase — toate acestea dau vâpșele pentru un tablou ceresc minunat. Dar scurta și atingătoare istorisire a evanghelistului nu ne vorbește, că acea cântare a ingerilor ar fi mai fost auzită încă în cineva, afară de păstorii unui mic sătucean, care nu dormeau și care în noaptea rece și umedă de iarnă păzeau turmele lor de lupi și de furi — chiar pe acea câmpie, unde Rut, strămoașa Mântuitorului lor, cu durerea în inimă adunase spice pe un lan străin și David, cel mai mic și

*) Din vol. I „Viața lui Iisus Hristos după F. W. Farrar traducere de I. P. S. Nicodim Patriarh al României.

mai tânăr dintre frații unei familii numeroase, păscurse oile tatălui său (Ps. LXXVII, 71).

«Și deodată», — adauge evanghelistul, care istorisește despre împrejurările nopții de vecinică amintire, când în indiferența lumii, ce nu simțea apropierea venirii Izbăvitorului său, s'a născut Hristos, — deodată s'a arătat împreună cu Ingerul mulțime de oaste cerească, care slăvea pe Dumnezeu și striga: «slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, întru oameni binevoire!».

S'ar fi putut aștepta, că pietatea creștină va însemna locul acesta printr'un monument măreț și să fi împodobit sălbateca peșteră a păstorilor cu marmură și mozaicuri, făcând dintr'insele un templu strălucit. Dar în realitate bisericuța Ingerului Binevetitor este un mormânt simplu și fără nici o podoabă, și când călătorul se pogorără jos pe tretele ce vor să se prăbușească, care duc din dumbrava de maslini în interiorul lui întunecos, atunci lui nu-i vine să creadă, că se află într'un loc sfânt. Și cu toate acestea în această părută neglijență s'a manifestat de asemenea simțul sfânt la dreptății. Sărăcia bisericuții așa armonizează cu sărăcicioasa muncă a păstorilor, întru miraculoase vedenie a căroră și există ea.

«Să mergem la Betleem și să vedem ce s'a întâmplat acolo cu cele ce ni le-a vestit Domnul», ziseră păstorii unul către altul, când cântarea îngerilor se stânse în liniștea nopții instelate. Ei trebuiră să urce un deal trăgănat și să treacă printre grădinile Betleemului, scăldate în lumina lunii, înainte de a ajunge în vârful colinii sure, pe care sălășluște însuși orașelul Betleem. Chiar pe vârf se ridica birtul sau așa numitul han. Hanul sau caravana-seraiul sātucului sirian în acea vreme după toată probabilitatea cerea la fel, după exterior și dispoziție, cu acelea, care există și astăzi în Palestina. Aceasta era o clădire joasă, adesa cu un etaj, zidită din piatră brută, necioplită. El de obicei consta dintr'o îngrăditură patrulateră, în care dobitoacele puteau rămâne legate peste noapte, și din o încăpere boltită pentru călători. Livanul sau podeaua așternută a acestei încăperi era ca la trei trepte ridicată deasupra nivelului curții. Hanurile mari, în felul aceluia de exemplu, ale căruia ruine se pot vedea la hanul Minieh, pe malul lacului Galileei, avea probabil într'insul câteva încăperi de acestea, care în realitate înfățișau niște camere mici și joase, fără pereți în față. Se înțelege, că el din această pricină era cu totul deschis și tot ce se petrecea în ele se vedeau de toți cei din han. Intr'insele nu se afla nici

măcar mobila cea mai simplă și mai indispensabilă. Călătorul trebuie să-și aibă așternutul său, pe care șezînd pe picioarele sale încrucișate sub el, poate mânca și apoi să se și culce pe el peste noapte. De obicei el însuși trebuia să aibă cu sine provizie de mâncare, să poarte grijă de dobitoacele sale și să-și aducă singur apă din fântâna cea mai apropiată. Intr'însele nu se așteaptă nici nu se cer servicii, și plătesc un lucru de nimica pentru acoperiș, siguranță și dușamea, pe care dorm peste noapte. Dar dacă călătorul se întâmplă să sosească târziu și livanele se întâmplă să fie ocupate toate, atunci lui nu-i rămâne nimic alta, decât să-și caute adăpost afară din curte și acolo să-și reguleze pentru sine și familie sălaş fără nici o pretenție, așa cum se poate în încăperea ocupată de cai, catări și cămile. Resturile de nutreț, înăbușala, mirosul greu dela dobitoacele ingrămădite, incursiunea supărătoare a câinilor rătăciți, comunitatea inevitabilă a gângăniilor caravan-seraiului — toate acestea sunt nedespărțite de asemenea situație, plăcerea reală a căreia o poate pricepe numai călătorul prin părțile răsăritului, căruia i s'a întâmplat personal să se pomenească în asemenea situație.

În Palestina nu arare ori se întâmplă, că tot hanul, sau cel puțin acea parte a lui, în care se aciuete animalele, prezintă una din acele nenumărate peșteri, în care abundă stâncile calcareoase ale dealurilor centrale. Același lucru se întâmplă, se pare, și în micul orașel Betleemul-Efratha, din pământul lui Iuda. Iustin Filosoful, apologet, care după locul său de naștere Sicheumul, cunoștea bine Palestina și a trăit la interval mai mic de un veac după Hristos, pune locul nașterii lui Hristos în peșteră. Tradiția despre aceasta dintru început și statornic s'a păstrat și în biserica de răsărit cât și în cea de apus, și face parte din numărul acelor tradițiuni, care cu toate că nu sunt introduse în istorisirea evanghelică, li se pot totuși recunoaște autenticitatea istorică. Deasupra acestei peștere, astăzi se află biserica și monastirea Nașterii, iar alătura cu ea în altă peșteră unul din cei mai învățați și mai elocvenți învățători ai Bisericii, anume Fericitul Ieronim, renumitul autor al traducerei latine a Bibliei, a petrecut ultimii treizeci de ani ai vieții sale în îndeletniciri științifice, post și rugăciune.

Și iată, din laturile din miază-noapte ale țării, și anume din Nazaret, care era situat în munții Zabulonului, s'a strecurat incoace pe drumuri de iarnă Iosif, stoler de meserie, cu Maria, care-i era logodită lui de femeie și care era în ultimile zile ale

sarcinii sale. Cu toată sărăcia lor, ei totuși amândoi se pogorau din casa și din neamul lui David, fostul rege al lui Israil și acum ei au fost nevoiți să străbată aproape o sută cincizeci de kilometri, ca să sosească în orașelul, care era patria marelui lor strămoș, în vremea când acesta era băiat sărac și păștea oile tatălui său pe dealurile pustii ale acestor meleaguri. Scopul acestei oboseitoare călătorii a lor, care n'a putut fi plăcută în condițiunile date ale vieții orientale, a fost introducerea numelor lor, în calitate de membrii ai casei lui David, în condicile de înscriere, ce se făcea din porunca împăratului August. Față, cu starea politică de atunci a imperiului roman din care făcea parte și Iudeea, era destul un simplu semn din partea puternicului împărat, ca porunca lui să fie împlinită până în cele mai depărtate unghere ale lumii civilizate. Oricât de mari sunt dificultățile istorice, prezentate de această inscripție, sunt totuși destule temeiuri a crede, că primul ordin pentru ea a fost dat de Senciu Saturnin, că a fost începută de Publiu Sulpiciu Quirin, când a fost el pentru întâia oară legat al Siriei, și terminată deja în timpul acelei de a doua slujbă a sa. Mulțumită prejudecăților iudaice, orice călcare a cărora ducea la turburări grozave și la răscoale, înscrierea s'a făcut nu după metoda romană obișnuită, după locul unde locuia persoana, ci după obiceiul iudeu, adică în orașul, căruia aparținuse la început familia cutărei sau cutărei persoane. Iudeii tot se mai țineau încă de genealogiile lor și păstrau memoria despre deja demult dispărutele împărțiri în triburi; deaceia deși drumul era greu și neplăcut, Iosif totuși se putea mângâia cu ideea despre slăvita sa origină, pe care acum trebeau să o recunoască însăși autoritățile, precum și cu acele nădejdi întru venirea curând a lui Mesia, cărora toate împrejurările miraculoase, ce se petrecuseră sub ochii săi, le dădea o încredințare și putere de neînfrânt.

Călătoria în orient se face încet, iar pe vremea aceea poate încă și mai încet, dacă, cum se poate presupune cu probabilitate, țara se afla atunci în turburare politică. Beirutul, care se află la douăzeci și cinci de kilometri departe de Betleem, sau chiar Ierusalimul, situat numai la zece kilometri depărtare de el, fusese poate ultimul popas al lui Iosif și Mariei, înainte a de ajunge la locul destinației lor. Dar oboseala grea sau chiar începerea presimțirii durerilor de naștere prin necesitate au încetenit călătoria fecioarei mame. Ceilalți, care se îndreptaseră spre Betleem în același scop, au putut ușor să-i ajungă pe drum, și când ei urcându-se cu mare greu pe coasta poncișă a dealu-

lui, pela izvorul lui David, ajunseră la han (probabil tot acela, care de veacuri era cunoscut sub numirea de Casa lui Chin ham, și dacă-i așa, atunci ea se află chiar pe acel loc, unde cu o mie de ani înainte de aceea se afla casa familiei lui Booz și a lui David), toate livanurile erau deja ocupate. Inscrierea atrăsese la micul orășel atâta mulțime de lume străină, încât «ei n'au găsit loc în casa de oaspeți». Obosiți de călătoria de ziua, ei se sălășluiră într'o peșteră calcaroasă din apropierea hanului, care servea ca staul, pe fânul și pe paele, aruncate pentru hrană și așternut la vite; și acolo — departe de casă, în mijlocul mulțimii de oameni străini, într'o noapte friguroasă de iarnă, într'un mediu atât de lipsit de orice îndămânare pământescă, — s'a născut Hristos.

Abea la câțiva chilometri de aicea, pe podișul unui deal cu coastele prăpăstioase și oarecum izolat, care astăzi se numește Djbel Fureidis sau «Muntele mic al Raiului», se ridica palatul întărit al lui Irod cel Mare. La poalele dealului se îngrămădiseră casele luxoase ale favoriților și curtenilor săi. Călătorii saraci, trecând pelângă el, puteau să audă cântările ce răsunau într'însul a tot felul de cântăreți năimiți sau veniți la serbările ce se dădeau acolo, sau strigătele grosolane ale gardei de mercenari năimiți, prin armele căreia se susițneau supușenia către regele despot. Dar adevăratul Rege al Iudeei — Domnul cel drept al lumii — se sălășluea nu în palat sau castel. La curțile împărătești se afla ceice poartă haine moi și scumpe. Staulul de dobitoace dintr'un sărăcăcios caravan-sarai era mult mai potrivit loc de naștere pentru Acela, Care venisă să vestească, că sufletul celui mai mare monarh înaintea ochilor lui Dumnezeu nu-i mai scump, nici mai mare, decât sufletul celui din urmă rob al său, — pentru Acela, Care nu avea unde să-și plece capul și care trebuia să cârmuiască lumea din înălțimea Crucii celei de ocară.

Mergând sub indicațiunile felinarului, ce atârna deasupra intrării în han, păstorii veniră la birtul din Betleem și «au găsit pe Maria, și pe Iosif, și Pruncul culcat în esle». Imaginațiunile poeților și pictorilor s'a epuizat întru închipuirea și reprezentarea măreției solemne a acestei scene. Ei au căutat pe îngerii cei purtători de lumină, ce s'au arătat acolo în slavă, și stelele, care și-au încetenit mișcarea, ca să reverse dulcea lor lumină peste Pruncul ce zâmbea. Unii au zugrăvit strălucirea ce aureola leagănul — este al Lui, care până întru atâta lumina toată încăperea, încât toți cei defață, trebuiau să-și umbrească

ochii în fața acestei minunate lucriri. Dar toate aceste sunt de parte de realitate. Acea slăvită mărire, pe care au văzut-o păstorii cei simplii, văzută numai de ochii credinței, iar tot ceea ce în realitate s'a înfățișat ochilor lor, asta era simplu: un teslar galileian, deja mai mult decât în anii maturității, și o mamă tânără, despre care ei nu puteau să aibă nici idee, că ea era logodită aceluia; fecioară și femeie feciorenică, cu Pruncul în brațe, pe care ea, din pricină că nu avusese cine să o ajute, l-a înfășat singură. Lumina ce lumina întru întunec, nu era materială, ci duhovnicească strălucire; acea auroră cerească, care atuncea a cercetat pe oameni și omenirea, a luminat numai pe puțini credincioși și inimile simple.

Și Evangheliile, pururea credincioase adevărului și distingându-se la fiecare cuvânt prin acea simplitate, care alcătuește pecetea unei istorisiri cinstite, ne înfățișază simplu acest fapt. Într'însele nu se află nici urmă de acel prisos de neobișnuit, de misterios și de miraculos, de care sunt așa de pline povestirile iudaice despre viitorul Mesia, precum și povestirile apocrife despre Pruncul Hristos. Contrastul lor izbitor în această privință cu evangheliile false din primele veacuri și cu toate legendele, alcătuite pe temeiul lor alcătuește criteriul cel mai deciziv al deplinei lor veracități istorice. Dacă evangheliile noastre nu ar fi autentice, atunci și ele inevitabil ar purta asupra-le aceeași pecete, prin care fără excepție sunt pecetluite toate poveștile născocite despre viața Mântuitorului. Pentru mintea neluminată de Dumnezeu s'a părut improbabil, ca asemenea eveniment mare și minunat din istoria lumii să se săvârșească fără zguduiri și răsturnări. În Evanghelia lui Iacov e un capitol remarcabil din acest punct de vedere, în care se descrie, cum în înfricoșatul moment al nașterii lui Hristos momentan, s'a oprit osia cerurilor, și au muțit paserile, și pe pământ lucrătorii ședeau la masă și-și tnseseră mâinile la blid, «și ceice voeau să scoată, nu puteau scoate, și cei ce scosese, nu puteau ridica, și ceice ridicară la gură, nu putură să imbuce, și fețele tuturor se îndreptară în sus; și eu am văzut, continuă povestirea, cum oile se opriseră speriate, și păstorul își ridică toiagul său, ca să le gonească, dar nu l-au putut lăsa în jos; și am privit eu pe cursul apei, și caprele se plecaseră la el, ca să bea, și n'au băut, și tot ce se mișca înainte a fost oprit din mișcarea sa». Dar de nici un fel de înțepenire a naturii înfricoșate, nici de un fel de străluciri tainice ale soarelui, ce s'ar fi văzut în multe părți ale lumii, nici despre închinarea bolului și a asinului Pruncului culcat în esle, nici

despre glasul, cu care El îndată după naștere ar fi vestit mamei sale, că El este Fiul lui Dumnezeu, nici despre alte multe minuni, care și-au găsit loc în cele mai timpurii tradiții, nu se vorbește nimic în scriptura noului testament. Născocirile omului sunt în totul deosebite de faptele lui Dumnezeu. În planurile lui nu este nici grăbire, nici oprire, nici oboseală, nici întreprindere; toate se săvârșesc de Dânsul în tăcere măreață și lucrurile Lui se văd la lumină, care luminează lin în întunec, arătând cum totul se maturizează în dezvoltarea lentă a istoriei. «S'au pus în mișcare sfaturile lui Dumnezeu în adâncimea lor nemăsurată, — s'au deslegat izvoarele bogăției nesecate, a sosit mântuirea pentru popoară; dar la suprafața vieții omenești nu s'a văzut nimica, fără însă numai undele line ale apelor; mersul lucrurilor omenești se săvârșea în ordinea obișnuită și fiecare era ocupat cu planurile sale proprii».

Cât timp a rămas Fecioara Maria cu sf. său Prunc în această peșteră sau staul de vite, nu se poate determina; dar probabil nu mult. Curgerea oamenilor la han nu a fost neconținut și obișnuita compătimire a putut deștepta pe alții să dea mamei și pruncului ei vreo încăpere mai îndămânoasă. Magii, cum se vede din Evanghelia lui Matei, au vizitat pe Maria în «Casă» (II, 11). Dar Evanghelia nu se oprește la aceste detalii secundare. Mai deplin decât toți istorisește sf. Luca, și delicatetea deosebită a istorisirii sale, grația sa aproape idilică, tonul nobil reținut și dulce fermecător, ne arată limpede, că el a auzit istorisirea, măcar așa numai fragmentar, chiar din gura Mariei. Și apoi e și greu de închipuit, că această istorisire ar fi putut să iasă dela altcineva, pentrucă mamele sunt cronicile firești ale vârstei începătoare a copiilor lor; dar aicea chiar în stil se observă pecetea memoriei femeiești și a vederilor femeiești, ceea ce e așa de important pentru confirmarea unei presupunerii așa de interesante. Tot ce se s'ar conduce de închipuirea sa, s'ar opri la descrierea amărunită a celor mai mărunte împrejurări și întâmplări; pentru Maria însă acestea nu aveau nicio importanță. Alții ar fi putut să se dedee mirării, dar pentru dânsa tot ce o înconjura se produse în singura sinceritate cea a toate mistuitoare, în singurul simț de recunoștință a toate potolitoare. Despre asemenea lucruri ea nu putea să vorbească ușor, «ea păstra toate acestea, punându-le în inima sa» (Luca, II, 19). Insuși profunzimea și sfințenia acestei modestii alcătuiesc explicația naturală și probabilă a faptului, că unele din amărunitimile copilăriei lui Iisus Hristos sunt scrise deplin numai de sf. Luca.

Pastorația și păstorii spirituali

după scrierile Sf. Dimitrie, Episcopului Rostovului.

(continuare)

Făgăduind poporului Israil păstori iscusiți, Dumnezeu a spus că ei vor fi «după inima Mea» (Ieremia, 3, 15). Ce însemnătate au cuvintele acestea ne explică apostolul Pavel, când vorbește în numele lui Dumnezeu, despre David: «Aflatam pe David al lui Iese, bărbat după inima mea, care va face toate nevoile mele» (Fapt, 12, 22).

Așa dar, a fi după inima lui Dumnezeu, înseamnă a face voile Lui. Și prin urmare, atunci când Dumnezeu a făgăduit că va trimite păstori după inima Sa, a avut în vedere ca aceștia să aibă o viață curată, făcând toate voile Lui. A fi după inima lui Dumnezeu înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima. Care este semnul distinctiv, că cineva îl iubește pe Dumnezeu din toată inima?

Acest semn l'a arătat însuși Mântuitorul, atunci când a spus; «Cel ce are poruncile mele și le păzește, acela este care mă iubește»... (Ioan 14, 21). Prin urmare, semnul dragostei de Dumnezeu, este păzirea poruncilor Lui. Și dacă așa trebuia să fie păstori V. T., — cu atât mai mult acum, în împărăția harului, păstori trebuie să fie nu numai povățuitori cu cuvântul, dar și cu o viață virtuoaasă, să fie după inima lui Dumnezeu, împlinind toate poruncile din dragostea sinceră față de El.

Păstorul trebuie să fie iubitor de Dumnezeu. Insuși Domnul Hristos dorind a-l pune pe sf. Petru păstor al oilor cuvântătoare, mai întâi de toate, l'a întrebat de trei ori: «Simone al lui Iona, mă iubești mai mult decât aceștia?» Și când Petru i-a răspuns de trei ori: «Doamne tu știi, toate, tu știi că te iubesc», Mântuitorul i-a încredințat turma zicând: «Paște mieluseii mei», «Paște oile mele»... (Ioan 21, 15-17).

Dar nu este suficient ca păstorul să povățuiască cu cuvântul și să ducă o viață sfântă; el trebuie să aibă cea mai mare grijă de turmă, să muncească și să fie vecinic treaz. El trebuie să se îngrijească de oi, pentru că Dumnezeu va cere socoteală dela el, în ceasul de apoi: «**Dă seamă de iconomia Ta**»... (Luca 16, 2). În proorociile lui Iezechiel se aude glasul muștrător, adresat păstorilor neglijenți: «Așa grăește Domnul Dumnezeu: Vai de păstori lui Israil, care s'au păstorit pe ei însuși. Păstori

nu trebuiau ei oare să păstorească turma? Dar voi ați mâncat grăsimea și cu lâna v'ați îmbrăcat? oile cele grase le'ați junghiat, iar turma n'ați păscut-o. Pe cele slabe nu le'ați întărit: oaia bolnavă n'ați lecuit'o și pe cea pierdută n'ați căutat'o, ci le'ați stăpânit cu asprime și cruzime....» (Iezechil 34,3-II). Iată dar, cât de aspru va cere Dumnezeu socoteală pentru oi, dela păstorii lor. Pe lângă aceasta, păstorul trebuie să muncească mult, întrucât trebuie să poarte greutatea tuturor după cum spune apostolul; «Datori suntem noi cei tari, să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și nu noi înșine să plăcem»... (Rom. 15, 4-5). In pilda despre păstorul cel bun, Mântuitorul spune că acesta — «merge după oaia cea pierdută, până o găsește, și găsindu-o, o pune pe umeri, bucurându-se». (Luca 15, 4-5). Iată în ce constă datoria păstorului adevărat: să-și pună umerii la dispoziția oilor ce i s'a încredințat și să poarte greutatea și slăbiciunile ei. Să auzim ce a poruncit cândva Dumnezeu lui Moise conducătorul poporului Israil: «ia-l la sânul tău, cum ia doica pe copii». (Numerile 9, 12). Nu numai așa, cum păstorul își poartă oaia sa, ci precum o mamă își poartă pruncul și-l hrănește cu sânul, tot așa și păstorul trebuie să poarte duhovnicește pe oile sale cuvântătoare, hrănindu-le cu hrana duhovnicească, ca și pe copii cu lapte, fără a neglija și cele de trebuință pentru trup, plinind după putință neajunsurile celor lipsiți. Așa dar, în fața păstorului stă o muncă neînchipuit de grea: să găsească pe cel rătăcit, să ridice pe cel căzut, să vindece pe cel bolnav, să poarte slăbiciunile celor neputincioși, să scoată din dinții lupului oaia cea rătăcită și s'o aducă întreagă la Hristos, să întindă mâna celor obijduiți, să apere pe cei nevinovați, iată ce greutate trebuie să ia asupra sa păstorul.

Și vai de păstorul acela care caută numai cinste de păstor, iar toate cerințele slujirii nu le îndeplinește. Vai de păstorul acela care caută câștig personal, se paște pe sine însuși iar de oi nu se grijește.

De aceia și spune Dumnezeu, prin gura proorocului Ieremia: «Vai păstorilor! Iată, îi voi hrăni cu pelin și le voi da să bea apă cu fiere» (23, 15).

Iată ce răsplată îi așteaptă pe păstorii leneși și nepăsători: în loc de mâncare plăcută, pelin, în loc de băutură dulce, fiere. Și răsplata aceasta ei o vor primi în ultima zi, în ceasul grozavei încercări. Iată dar, cât de multă muncă și grijă se cere dela păstorul sufletelor omenești.

Chipul păstorului adevărat îl descoperă heruvimii cei cu

câte șase aripi și cu ochi mulți, pe care ia văzut sf. Ioan Teologul lângă prestolul dumnezeesc, și care, după tâlcuirea comentatorilor, preînchipuiesc pe cei patru evangheliști, iar după evangheliști pe apostoli și pe toți păstorii bisericii. Pentrucă, fiecare din păstori trebuie să fie tare ca leul, împotriva tuturor lupilor ce se năpustesc asupra oilor, iubitor de muncă în misiunea sa, ca boul, milostiv și compătimitor față de cei slabi, ca omul; și cu gândul mereu înălțat în sferile înalte ale dumnezeirii, ca vulturul.

Despre acești heruvimi se scrie că «sunt plini de ochi dinainte și dinapoi». (Apocalipsa 4, 16). Asemenea lor, și păstorul trebuie să fie cu ochi mulți, cercetând cu atenție nu numai cele prezente, dar și cele viitoare. Sf. Ioan Gură de Aur spune: «Păstorul trebuie să aibă totdeauna mii de ochi; mii, pentrucă lui i se cade a paște oile și a privi cu încordare, pentru ca vr'un lup îmbrăcat în piele de oaie să nu năpustească asupra turmei». (Coment. asupra Fapt. Om. 3). Heruvimii cerești nu au ochi numai în afară, «ci și pe dinăuntru». (Apoc. 4, 8). Tot așa și păstorul, nu trebuie să se mulțumească numai cu supravegherea turmei; el trebuie să se cerceteze și pe sineși, pe dinăuntru, în adâncurile conștiinței, spre a vedea, dacă nu vor izbucni de acolo remușcări. Pentrucă nu este bine înaintea lui Dumnezeu, de a supraveghea pe alții, iar pe sine a nu se cerceta, a observa nu pai în ochiul aproapelui și a nu vedea bârna din ochiul tău, a arăta tuturor calea cea bună, iar singur să cazii în groapă.

Pentru aceasta păstorul are nevoie de mare iscusință. Un doctor nepregătit va aduce mai multă vătămare decât lecuire, iar un cârmaci neiscusit mai degrabă va duce corabia spre pieire, decât spre mal. Tot așa, și un păstor neiscusit, mai degrabă va duce vătămare turmei sale decât folos. Și vai de păstorul acela! Căci, pentru toate sufletele pierdute, va trebui să dea seamă înaintea lui Dumnezeu.

De aceia, mulți dintre sfinți se înlăturau dela slujirea pastorală, socotindu-se nepregătiți a purta această sarcină și temându-se de răspunderea grozavă înaintea lui Dumnezeu, pentru toate sufletele încredințate păstoriei. Sf. Efrem Sirul, aflând că poporul din Edesa era să-l aleagă episcop și nedorind aceasta, — s'a făcut nebun întru Hristos, fugea prin piețe ca un îndrăcit, târând hainele după dânsul, furând pâine și legume dela negustori.

Văzând aceasta, poporul a crezut că el într'adevăr este nebun și l'a lăsat în pace, iar sfântul a fugit din oraș și se ascun-

dea prin împrejurimi până când a fost ales alt episcop. Prea înțeleptul Ammonie Egipteanul fiind îndemnat să primească episcopatul, și-a tăiat urechia; și era gata să-și taie și limba, numai să fie lăsat în pace.

Să chibzuim acum: dacă oamenii sfinți și pea înțelepți au preferat să-și schilodească trupul, numai să nu accepte episcopatul, pentru care se socoteau nevrednici, — apoi, ce am putea spunea despre aceea, cari neavând nici o iscusință, neavând nici viață virtuoasă, se silește totuși, în diferite chipuri, să ajungă la treapta episcopescă, fără a se gândi la răspunderi?

Cu adevărat, mântuirea lor este foarte îndoelnică!

Să vedem ce scrie despre asemenea păstori sf. Ioan Gură de Aur: «Socotesc, că prea puțini dintre aceștia se mântuesc, cei mai mulți se pierd». Și încă: «Când vei dori arhierie sau preoție, să-ți aduci aminte de gheenă». (Coment. asupra Faptelelor. Omil. III).

Dar, va putea obiecta cineva: sf. apostol Pavel n'a muștră pe aceia cari au dorit păstoria, pentru că a zis: «de pofteste cineva episcopie, bun lucru dorește» (I Tim. III, I), și prin urmare, nu este condamnat a căuta oarecare autoritate duhovnicească. Dar cel ce chibzuește așa, să ia aminte asupra ultimilor cuvinte apostolice: «lucru dorește».

Deci, cine caută lucru, iar nu autoritate, muncă, iar nu mândrie, grijă, iar nu preamărire, — apoi, apostolul laudă asemenea dorință, pentru că treapta de episcop a fost așezată de Mântuitorul pe pământ, nu pentru liniște și desfătare, — ci pentru ca sfințitorul totdeauna să poarte pe umerii săi cele mai mari greutăți, îngrijindu-se de mântuirea tuturor; nu pentru adunare de bogății, ci pentru hrănirea celor flămânzi și îmbrăcăminte pentru cei goi, pentru că toate avuțiile bisericești, sunt ale săracilor.

Nu pentru aceasta este pus un arhieru, ca să se preamărească și să se mândrească cu situația lui înaltă, — ci, pentru ca întotdeauna și în toate să se arăte pe sine, în mod nefernic, chip al smereniei lui Hristos, să fie apărător neînfricat al adevărului și neuitându-se la fața oamenilor să fie gata oricând a-și pune sufletul pentru Hristos și Biserica Lui. Tocmai pentru aceasta, apostolul Pavel n'a condamnat pe aceia cari doreau episcopatul întru cât, pe timpul acela, episcopatul se sfârșea, de obicei, cu moarte mucenicească și prea puțini dintre apostolii și primii episcopi au murit de moarte naturală.

Pentru că prigonitorii creștinilor loveau, mai întâiu, în

apostoli, episcopi și alți învățători creștini, spre a putea risipi apoi mai ușor turma cuvântătoare. De aceea, cine căuta episcopatul, în mod implicit dorea și mucenicia, dorea să moară pentru Hristos și pentru oile Lui, și deci, iată pentru ce, pe vremurile acelea, «de poftea cineva episcopie, bun lucru dorea».

Astăzi însă, acei cari umblă după cinul episcopesc, preoteșesc sau oricare altă treaptă de conducere duhovnicească, să fie cu mare băgare de seamă, pentru ca nu cumva luând asupra sa sarcina mântuirii sufletești a credincioșilor, — să nu-și piardă singuri sufletul său.

Să ascultăm, ce spune sf. Ioan Gură de Aur, despre toți acei cari caută oricare posturi de conducere; «O, ce mare nenorocire îi așteaptă pe toți aceia cari se aruncă în abisul greutateții. Despre toți, asupra căroră ai conducere: femei, bărbați și copii, va trebui să dai socoteală. Iată în ce foc grozav îți pui capul tău! Eu mă îndoesc, ca cineva din conducători să se poată mântui. Pentrucă, dacă unii, ce sunt determinați de nevoie să ia conducerea, nu pot avea nici iertare și nici justificare, atunci când nu se grijesc de lucru, lăsând totul în părăsire, — cu atât mai mult aceia care pun toate stăruințele pentru a răsbate la treapta de conducere, se lipsesc de orice iertare». (Comentarii asupra epistolei către Ebrei. Omil. 34).

Ce cuvinte minunate, pline de înțelepciune, care trebuie să răscolească sufletele tuturor acelor cari se simt chemați a ocupa posturi de conducere.

Să mediteze, dar adânc, până la cutremurarea întregii ființe, toți aceia care se găsesc în pragul hotărârei de a lua toiagul păstoriei, pentrucă dela aceasta depinde și soarta turmei și mântuirea sufletească a poporului.

Iconom Stavrofor **Iulian Răzescu**

Recenzii

„Cuvântări, discursuri și Epistole pastorale“ de Mitrop. Nicolae al Krutitei și Kolomnei, Moscova 1947.

Odată cu încheierea armistițiului din 23 August 1944 s'a dărâmat și acel «Zid chinezesc», ce despărția Biserica noastră română de marea Biserică pravoslavnică Rusă.

• Timp de aproape trei decenii, noi Românii nu cunoaștem aproape nimic din viața și activitatea Bisericii Surori dela răsărit, în afară de acele știri obscure și informații tendențioase ce ne veneau din lumea emigranților sau pe cari ne oferea presa străină.

Pe baza acestor informații, pornite de obicei din surse rău intenționate, dar luate de noi ca bune și vrednice de crezămînt, ne făceam ideie despre ceea ce se petrece în sânul Bisericii ortodoxe ruse.

Izolarea aceasta a fost cât se poate de dureroasă și direct dăunătoare pentru Biserica noastră națională și prin faptul că s'au întrerupt pentru o perioadă destul de îndelungată vechile și tradiționalele noastre legături cu ortodoxia rusă, bogată în comori nepuizabile duhovnicești, din cari ne împărtășeam din belșug și noi Români, precum și alte popoare ortodoxe din sud-estul Europei și din Orientul apropiat.

Tinerii noștri studenți teologi nu mai puteau pleca ca să-și îmbogățească cunoștințele la centrele mari ale culturii ortodoxe de pe pământul rusesc, ca odinioară, și nici nu ne mai veneau cărți de ale teologilor învățați ruși și reviste bisericești, cum era pe vremuri.

Participarea delegației române în frunte cu P. S. Episcop Iosif al Argeșului la alegerea și înscăunarea actualului Patriarh al Moscovei și toată Rusia—Prea Fericitul Alexie, curând după încheierea armistițiului — a fost primul pas spre restabilirea raporturilor de bună prietenie între ambele Biserici vecine.

A urmat «călătoria istorică» a Prea Fericitului Patriarh Nicodim la Moscova, în toamna anului 1946, descrisă atât de frumos de către P. C. Preot Dr. I. Vasca, Secretar general la Ministerul Cultelor în admirabila sa carte, — și apoi vizita Prea Fericitului Patriarh Alexie la noi în țară, în vara anului curent, cu care ocazie capul Bisericii ortodoxe Ruse a cercetat mai multe centre însemnate bisericești din România, făcându-i-se pretutindeni o primire pe cât de strălucită, pe atât de cordială.

Astfel s'a redeschis calea colaborării sincere frățești între Biserica noastră și cea Rusă.

La aceasta se adaugă încă o împrejurare foarte importantă: înființarea în cursul anului universitar curent a unei conferințe independente pentru studiul Literaturii Teologice Ruse pe lângă Facultatea de Teologie din București, din inițiativa și după cererea consiliului profesoral al acestei Facultăți în cadrul căreia tinerii noștri studenți teologi vor putea cunoaște mai în deaproape bogățiile neprețuite ale tezaurului Literaturii ruse, cu care se mândrește întreaga ecumenicitate ortodoxă.

Odată restabilite raporturile de colaborare și cunoaștere reciprocă între Biserica noastră și cea Rusă, a reînceput și schimbul de publicații bisericești între Patriarhiile din Moscova și cea din București.

În schimbul oficiosului Bisericii Ortodoxe Române ne vine acum regulat «Revista Patriarhiei din Moscova», cu material bogat literar și informativ. Într'un număr recent al acestei reviste a apărut și reportajul despre călătoria Prea Fericitului Patriarh Alexie în România, descrisă de către unul din însoțitorii și colaboratorii Sanctității Sale — I. P. S. Mitropolit Grigorie al Leningradului.

Acum a sosit un nou mesagiu al dragostei întru Hristos din partea unui distins ierarh al Bisericii Ruse — I. P. S. Mitropolit Nicolae al Krutițelor și Kolomnei și anume un volum cuprinzând: «Cuvântări, discursuri și scrisori pastorale» rostite sau izvorâte din scrisul luminat al I. P. S. Sale în cursul anilor 1941-1946.

Autorul cărții este o figură proeminentă bisericească și unul dintre colaboratorii cei mai apropiați ai actualului patriarh Prea Fericitul Alexie.

Intre anii 1940-1941 el a condus Biserica Ortodoxă din provinciile ucrainene și beloruse desrobite de sub stăpânirea Poloniei și reîntoarse la unitatea spirituală cu Biserica Ortodoxă Rusă. Apoi în anii 1941—1943 a ocârmuit Biserica Ortodoxă din întreaga Ucraină cu titlu de «Exarhul Ucrainei și Mitropolit al Chievlului și Galiției», iar dela 1944 are demnitatea de Mitropolit al Krutițelor și Kolomnei.

În anii 1945 și 1946, I. P. S. Mitropolit Nicolae a făcut mai multe călătorii peste hotarele patriei sale, vizitând împreună cu P. F. Patriarh Alexie Orientul Apropiat și apoi mai multe țări din Europa și de aceea numele I. P. S. Sale este bine cunoscut atât în lumea ortodoxă cât și în cea eterodoxă.

Volumul intitulat «Cuvântări, discursuri și epistole pastorale», a apărut în ediția Patriarhiei din Moscova, la 1947, și cuprinde trei despărțăminte, corespunzătoare titlului general al cărții.

Prima parte «Cuvântări» cuprinde 26 predici și cuvântări pur bisericești, rostite de I. P. S. Sa în diferite biserici din Moscova și alte localități.

Cetind abia primele pagini, rămâi captivat de frumusețea acestor cuvântări izvorâte din mintea luminată și inima pătrunsă de adâncă convingere creștinească a autorului. Ele se caracterizează prin simplitate, claritate și putere de a convinge. În acelaș timp ele sunt scurte și concise și nu obosesc atenția cetitorului.

Fără introduceri lungi pompoase și fără frazeologie inutilă sau bombastică toate cuvântările încep și continuă pe un ton cald, intim, sincer, care deodată angajează atenția ascultătorilor și cucerește simpatia lor.

Limbajul este clar și apropiat pentru înțelegerea tutuor, dar în acelaș timp elegant și precis, fără perioade lungi, fără digresiuni pretențioase, fără figuri oratorice prea artificiale. Nimic de prisos, nici un cuvânt ne la locul lui, nici o repetare inutilă, nici o afirmare, care ar lăsa îndoială sau nedumerire în mintea ascultătorilor.

De pe paginile volumului radiază încă căldura expunerii și puterea de convingere cu care de sigur au fost rostite aceste cuvântări, întipărint urme adânci în mintea și inima autorului.

Însăși titlurile acestor cuvântări sunt pe cât de concise pe atât de sugestive: 1) Toamna, 2) Lumina, 3) Pacea, 4) Frumusețea, 5) Jugul și Sarcina, 6) Sufletul, 7) Sfârșitul, 8) Cu-

nuna, 9) Copiii și frații, 10) Setea, 11) Pocăința, 12) Viața nouă, 13) Bucuria, 14) Mărirea noastră, 15) Martirii, 16) Biserica, 17) Nu există moartea!, 18) Legea dragostei, 19) Nu plânge!, 20) Înțelepciunea și dragostea, 21) Fericirea, 22) Iubirea adevărată, 23) Întâlnirea cu Hristos, 24) Viața și moartea, 25) Ostașii cei buni.

Partea a doua a volumului cuprinde **discursurile** rostite de I. P. S. Mitropolit Nicolae la diferite ocazii mari. Ele au caracter bisericesc și patriotic. În deosebi fapta patriotică vibrează cu putere și atinge punctul culminant în acele discursuri, cari au fost rostite în zilele furtunoase ale războiului pentru apărarea Patriei, apoi la moartea patriarhului Serghie, alegerea și înscăunarea noului Patriarh Alexie și cu prilejul călătoriilor în streinătate.

În zilele ultimului războiu, clerul ortodox rus s'a dovedit la înălțimea chemării sale pastorale și s'a distins printr'un elan patriotic fără seamăn: ierarhii au ținut discursuri înflăcărâte, și au adresat epistole pastorale către întregul popor rus, îndemnându-l la lupta eroică pentru salvarea Patriei, au încurajat pe ostași și cetățeni în orașele asediate sau bombardate de inamic, preoții s'au îngrijit cu toată abnegația de cei răniți, de văduve și orfanii de războiu. Din sumele adunate de cler a fost creată o coloană de tancuri, botezându-o cu numele eroului național rus «Dimitrie Donscoi».

Pentru toate aceste fapte patriotice de eroism și abnegație mulți ierarhi și clerici au fost decorați de Guvernul Sovietic cu cele mai înalte distincțiuni și onoruri, câștigând încrederea și recunoștința din partea conducătorilor Statului.

Întreaga gamă a acestor eforturi și atitudini se desprinde în modul cel mai elocvent din discursurile pronunțate de I. P. S. Mitropolit Nicolae.

În fine, **partea a treia** a volumului cuprinde cinci epistole pastorale, pătrunse de acelaș înalt entuziasm patriotic, din cari se vede clar ce atitudine demnă de admirație a avut clerul Bisericii ortodoxe ruse în zilele grozavelor încercări, ce s'au abătut asupra patriei lor încălcată de dușman.

Cele cinci pastorale se întitulează astfel: 1) «Durerea Bisericii-Maică», adresată la 28 Martie 1942 clerului și credincioșilor din Ucraina, 2) «Eroii poporului», pastorală către populația din regiunile cotozite de inamic, 3) «Victoria este aproape» — pastorală de Crăciun dată la 20 Decembrie 1942; 4) «Să fim toți ca unul în lupta ce ne stă înainte» — apelul adresat tuturor popoarelor slave la 22 Iunie 1943 și în fine: 5) «Sub loviturile zdrobitoare ale vitejilor noștri ostași» — pastorală către credincioșii din Ucraina, dela 7 Noembrie 1943.

Volumul reprezintă prima carte de predici și discursuri ale unui mare ierarh rus, care ne vine după restabilirea legăturilor noastre bisericești și aduce cu sine o nouă dâră de lumină asupra vieții și realităților bisericești din U.R.S.S.

Nu bucurăm din suflet că înalții ierarhi ai Bisericii Ruse

Surori, își îndreaptă cu toată dragostea și atenția privirile lor spre Biserica noastră, trimițându-ne din rodul muncii lor literare și așteptăm cu încredere intensificarea și cimentarea legăturilor noastre spirituale, prin călătorii, schimbul de studenți și de publicațiuni teologice.

În numerele viitoare vom da în traducere unele din aceste frumoase predici și cuvântări.

Preot Dr. Al. Severin
conferențiar universitar

Revista Patriarhiei de Moscova.

Secția Culturală a sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, primește regulat revista Patriarhiei din Moscova.

Numărul 8 din luna August 1947, al acestei reviste, cuprinde articole referitor la viața bisericească ortodoxă a U.R.S.S. și din bisericile ortodoxe vecine și diferite cuvântări și predici.

Redăm mai jos câteva fragmente dintr'o cuvântare rostită de Prea Fericitul Patriarh Alexie al Moscovei și a toată Rusia cu ocazia înmânării cărții arhiepiscopale noului Episcop Nectarie al Petrozavoascului și Oronetș în biserica tuturor Sfinților din Orașul Moscova, la 29 Iunie 1947.

«Când noi vedem că Episcopul se îngrijește ca toate serviciile divine săvârșite de el sau conducerea lui să fie simțite, după tipic și majestoase, noi ne bucurăm și binecuvântăm această râvnă a Episcopului. Dar dacă noi observăm cu această ocazie din partea Episcopului tendința de a se ridica pre sine sau chiar de a se pune în atenția tuturor apoi noi spunem că această râvnă nu ne dă speranță și că el nu este îndreptat pentru mărirea Dumnezeiască.

Când noi vedem că Episcopul este sever și pretențios în raport cu clerul, noi aprobăm acest zel al Episcopului, dar când noi observăm că în privința sa personală el nu-și arată severitatea și viața lui personală nu este în această direcție, atunci noi spunem că el nu se găsește pe drumul drept în activitatea sa pastorală.

Când noi auzim că Episcopul ascultă de sfaturile clericilor săi care au o experiență ca fiind mai bătrâni și înțelepți, atunci noi recunoaștem aceasta ca o faptă bună pentru că «mântuirea este în sfatul celor mulți»... Dar când Episcopul se pleacă la sfatul unuia și vede la faptele făcute de el și nu observă sau nu-și atrage atenția că acela abuzează de încrederea Episcopului și se află ca un geniu rău pentru Eparhie, apoi nu se poate să nu vedem în astfel de activități a Episcopului ca unul care nu corespunde chemării sale...

Primește această cârje care este semnul autorității tale Episcopale și binecuvintează cu a ta primă binecuvântare Arhierască pe acești oameni ai lui Dumnezeu care cred în puterea milei care trăește în tine».

PARTEA OFICIALA

Sumarul Adunării Eparhiale din anul 1947.

PROCES VERBAL

2 Octombrie 1947, ziua I-a a ședinței.

In urma convocării Nr. 10343 din 13 Sept. 1947, făcută de către I. P. S. Patriarh și Arhiepiscop D. D. Dr. Nicodim Munteanu, pe temeiul art 9 din Legea de Organizare a Bisericii Ortodoxe Române și art. 132 și 134 din Statutul pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române, Adunarea Eparhială a Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor, s'a întrunit în sesiune de constituire și ordinară, în ziua de 2 Octombrie 1947.

La orele 9^{1/2} dimineața s'a oficiat un Te-Deum, în Catedrala Sf. Patriarhii, în prezența onoraților membri ai Adunării Eparhiale de către un sobor de preoți, în frunte cu P. S. Arhiereu Pavel Ploeșteanu, Vicar al Sf. Arhiepiscopiei.

La orele 10^{1/2} onorații membri ai Adunării Eparhiale trec în sala de ședințe a Palatului Patriarhal. Aici, P. S. Arhiereu Pavel, în calitate de delegat al I. P. S. Patriarh, conform deciziei Nr. 369/947 Cabinet, deschide ședința urând bun sosit membrilor adunării. Dă apoi cetire scrisorii Nr. 400 Cab. din 30 Sept. 1947 a I. P. S. Patriarh, prin care Înalt Prea Sfinția Sa, dela Sf. Mănăstire Neamțu unde se află, trimite binecuvântări și urări de spor la lucru. Prin aceeași scrisoare I. P. S. Sa pune în vedere Adunării Eparhiale că toți consilierii referenți aflați în funcțiune sunt verificați, bine cunoscuți și se bucură de încrederea deplină a I. P. S. Sale. Toți sunt definitiv în posturile lor pe baza legii de organizare și a statutului pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române, afară de P. C. Părinte Consilier V. Iliescu, care este nou numit și n'a implinit anul de probă.

Deaceia ei nu pot fi puși în discuțiune la alegerea organelor executive. Orice discuțiune asupra lor este nefolositoare și ilegală.

În consecință, ei rămân mai departe la locurile lor, ca colaboratori de încredere al I. P. S. Patriarh conform deciziei I. P. S. Sale Nr. 10575 din 15 Septembrie 1947

Mai departe I. P. S. Patriarh roagă ca măsurile ce se vor lua să fie bine chibzuite, pentru a forma o temelie solidă în viața noastră bisericească.

După cetirea acestei scrisori, Președintele Adunării arată că înainte de a începe la lucru fixat prin ordinea de zi, gândul tuturor trebuie să se îndrepte către Majestatea Sa Regală, către Șeful spiritual, Înalt Prea Sfințitul Patriarh, către Primul Ministru al țării Domnul Dr. Petru Groza și către Domnul Ministru al Cultelor și propune să li se trimită telegrame de omagiu și urări.

Adunarea aprobă.

Se dă cetire telegramelor respective.

P. S. Pavel Președintele Adunării arată că, potrivit legii Nr. 167 din 29 Mai 1947 și potrivit Deciziilor Onor. Minister al Cultelor Nr. 44032-

din 22 August 1947; 45428 din 30 August 1947; Nr. 46767 publicată în M. Of. Nr. 209 din 11 Sept. 1947 și Nr. 48615 publicat în M. Of. Nr. 222 din 26 Sept 1947, Adunarea Eparhială se prezintă în această sesiune, completată cu noi membri, pe cale de cooptare, deci cu energii noi și nădăjduște că aceste energii vor colabora efectiv pentru prosperitatea Bisericii și a poporului dreptcredincios.

După aceasta P. S. Sa propune, pentru a se putea trece la discuția ordinii de zi, ca secretari ai biroului Adunării, conform art. 85 din Regulamentul pentru alegerea organelor reprezentative și executive, pe următorii:

1. Pr. C. Dincescu, secretar general.
2. Pr. Victor Iiescu, secretar.
3. Dl. N. Enescu, secretar.
4. Dl. Mircea Niculescu, secretar.
5. Dl. Gh. Marinescu, secretar.
6. Dl. I. Sfetcu, secretar.

Adunarea aprobă secretarii propuși

P. C. Preot C. Dincescu, secretarul general al Adunării, citește apelul nominal al membrilor și se constată: prezenți 49 membri; absenți 11 membri.

După alcătuirea biroului și apelului nominal, P. S. Președinte anunță că se trece la alegerea comisiunilor de lucru ale Adunării; la alegerea a 6 reprezentanți la Congresul Național Bisericesc; la alegerea Consiliului Eparhial în cele 3 secțiuni ale sale și la alegerea membrilor Consiliului Spiritual Eparhial și Mitropolitan și a supleanților, conform ordinii de zi.

P. S. Sa dă explicațiunile necesare asupra procedurii regulamentare de votare, subliniind că votarea trebuie să fie conform art. 90 din Regulamentul pentru alegerea și constituirea organelor reprezentative și executive, prin vot secret cu buletine. Apoi prezintă buletinul de vot tipărit cu explicațiuni cum și o listă de candidați recomandați a fi aleși, care este numai lămuritoare și călăuzitoare și sub nici un chip obligatorie. Această listă, pentru cei ce o admit în forma sa, cu modificări poate servi drept vot.

Iau cuvântul D-nii Avocat Tudor Popescu, Profesor D. R. Ioanițescu, Dl. Anton Alexandrescu și Preot Marin Ionescu.

P. S. Președinte mulțumește vorbitorilor și vestește Adunarea că urmează să treacă la operațiunea de votare.

Cetindu-se apelul nominal, P. S. Președinte împarte buletinele de vot membrilor prezenți și câte o listă nominală de candidați, ștampilate cu sigiliul Sf. Arhiepiscopii, apoi se suspendă ședința la orele 11¹/₂, pentru ¹/₂ oră.

La orele 12 se începe votarea cu vot secret pe buletine.

La apelul ce se face fiecare membru al Adunării strigat depune votul său în mâna P. S. Președinte, care apoi îl pune în urnă.

După votare se constată că după apel au votat 47 membri din cei 49 prezenți.

P. S. Președinte întreabă dacă are de făcut cineva vre-o contestație asupra felului cum a decurs votarea, iar adunarea constată că nu face nimeni nici o contestație.

La ora 12^{1/2} se procedează la număratoarea voturilor depuse în urnă și se constată că s'au depus 47 voturi. După numărătoare se procedează la dispuierea scrutinului.

La al 31-lea vot se constată un buletin de vot necompletat cu nume, care se declară nul, se vizează și se atașează la dosar.

La orele 14^{1/2} se termină dispuierea scrutinului.

Indată după terminarea acestei operațiuni, P. S. Președinte întreabă dacă este vre-o contestație.

După răspunsul Adunării că nu se face nici o contestație, Comisia Secretarilor începe număratoarea voturilor fiecărui candidat.

Înainte de a se comunica rezultatul scrutinului, P. S. Președinte atrage atențiunea Adunării, din nou, asupra scrisorii I. P. S. Patriarh Nr. 400 Cabinet din 30 Septembrie 1947, relativă la P. C. Consilieri Referenți, colaboratorii apropiați ai I. P. S. Sale și cere ca Adunarea să-și precizeze punctul de vedere.

La aceasta, adunarea precizează, că votul dat de Adunare P. C. Consilieri Referenți Pr. C. Dincescu și V. Iiescu este valabil, fiind noui aleși, iar P. C. Consilieri Referenți N. Cosma, C. Coman, Gh. Maxim și Marius Constantinescu, consilieri referenți definitiv, rămân să funcționeze în calitatea de consilieri referenți mai departe, atâta timp cât au încrederea I. P. S. Patriarh, făcând parte de drept din consiliile eparhiale respective, cu vot deliberativ, conform art. 96 din regulament.

La orele 15^{1/2}, P. S. Președinte citește rezultatul votului care este următorul:

A. COMISIUNILE ADUNĂRII EPARHIALE.

I. Comisiunea Bisericească.

1. Pr. N. Proca, 46 voturi, ales.
2. Pr. I. Popescu Bâldești, 46 voturi, ales.
3. Dl. St. Moțoi, 36 voturi, ales.
4. Dl. Gh. Vântu, 46 voturi, ales.
5. Dl. Petre Ghiță, 46 voturi, ales.
6. Dl. N. Simache, 46 voturi, ales.
7. Dl. M. Niculescu, 10 voturi —

Supleanți:

1. Pr. Dumitru Brânzei, 46 voturi, ales.
2. Dl. N. Brescan, 46 voturi, ales.
3. Dl. D. Voiculescu, 46 voturi, ales.

II. Comisiunea Culturală.

1. Pr. Dr. I. Vască, 46 voturi, ales.
2. Pr. Marin Ionescu, 46 voturi, ales.
3. Dl. Prof. Aurel Nestor, 46 voturi, ales.
4. Dl. V. Maciu, 46 voturi, ales.
5. Dl. D. R. Ioanițescu, 46 voturi, ales.
6. Dl. Prof. Munteanu Râmnic, 46 voturi, ales

Supleanți:

1. Pr. C. M. Petre, 46 voturi, ales.
1. Pr. Aurel Popescu, 46 voturi, ales.
2. Dl. N. Crivilescu, 46 voturi, ales.

III. Comisiunea Economică.

2. Pr. Alex. Ionescu, 46 voturi, ales.
3. Dl. Ing. Tudor Ionescu, 46 voturi, ales.
4. Dl. T. Andreescu Rigo, 46 voturi, ales.
5. Dl. N. Predescu, 46 voturi, ales.
6. Dl. N. Brescan, 46 voturi, ales.

Supleanți:

1. Pr. Marin Ionescu, 46 voturi, ales.
2. Dl. Gh. Stratulativ, 46 voturi, ales.
3. Dl. Const. Neamțu, 46 voturi, ales.

IV. Comisiunea de Organizare și Validare.

1. Pr. Alex. Vlaiculescu, 46 voturi, ales.
2. Pr. I. B. Stănescu, 46 voturi, ales.

3. Dl. Scarlat Huhulescu, 46 voturi, ales.
4. Dl. N. Rizescu Brănești, 46 voturi, ales.
5. Dl. N. Trestianu, 46 voturi, ales.
6. Dl. I. Ionescu-Ghiuvenlia, 46 voturi, ales.

Supleanți:

1. Pr. Hurduc Ioan, 45 votusi, ales.
2. Dl. Gh. Bughianu, 46 voturi, ales.
3. Dl. I. Sfetcu, 45 voturi, ales.

Delegația în Congresul Național Bisericesc:

1. Pr. Dr. Gr. Cernăianu, 44 voturi, ales.
2. Pr. C. Staicu, 44 voturi, ales
3. Dl. Ing. Petru Bejan, 46 voturi, ales.
4. Dl. Prof. Constantinescu-Iași, 42 voturi, ales.
5. Dl. Prof. Iorgu Stoian, 32 voturi, ales.
6. Dl. Anton Alexandrescu, 42 voturi, ales.
7. Dl. D. Grozdea, 7 voturi, —
8. Dl. P. Ghiță, 16 voturi, —
9. Pr. Gheorghe Maxim, 1 vot, —
10. Pr. Al. Ionescu, 1 vot, —
11. Dl. Paschievici, 1 vot, —

Supleanți:

1. Pr. Alex. Ionescu, 39 voturi, ales.
2. Dl. Petre Ghiță, 34 voturi, ales.
3. Dl. Tudor Popescu, 46 voturi, ales.

B. CONSILIUL EPARHIAL.*I. Secția Administrativă:*

1. Pr. C. Dincescu, 45 voturi, ales.
2. Pr. Gh. Maxim, 21 voturi, —
3. Pr. Gh. Vintilescu, 45 voturi, ales.
4. Pr. Ilarie Duțeanu, 37 voturi, ales.
5. Pr. D. Brânzei, 35 voturi, ales.
6. Pr. Emil Popescu-Gâștești, 44 voturi, ales.
7. Pr. Alex. Ionescu, 28 voturi, ales.

Supleanți:

1. Pr. D. Giulescu, 45 voturi, ales.

2. Pr. I. Popescu Băldescu, 45 voturi, ales.
3. Pr. Eugen Bărbulescu, 41 voturi, ales.

II. Secția Culturală:

1. Pr. Victor Iliescu, 46 voturi, ales.
2. Pr. Marius Constantinescu, 15 voturi, —
3. Dl. Prof. V. Maciu, 45 voturi, ales.
4. Dl. Andeescu Rigo, 45 voturi, ales
5. Dl. Prof. Aurel Nestor, 45 voturi, ales.
6. Dl. Gheorghe Bărnăuță, 45 voturi, ales.
7. Pr. I. Hurduc, 35 voturi, ales.

Supleanți:

1. Pr. I. B. Stănescu, 46 voturi, ales.
2. Dl. I. Ionescu-Ghiuvenlia, 46 voturi, ales.
3. Dl. Gheorghe Marinescu, 46 voturi, ales.

III. Secția Economică:

1. Pr. N. Cosma, 46 voturi, ales.
2. Pr. C. Coman, 17 voturi, —
3. Dl. Tache Slăvescu, 46 voturi, ales.
4. Dl. Sever Paschievici, 46 voturi, ales.
5. Dl. Ciprian Rațiu, 44 voturi, ales.
6. Dl. Gh. Stratulativ, 6 voturi, —
7. Pr. Gr. Cernăianu, 28 voturi, ales.
8. Dl. I. Sfetcu, 16 voturi, —
9. Dl. Iorgu Stoian, 9 voturi, —
10. Dl. N. Enescu, 17 voturi, ales.
11. P^{re}. Alex. Ionescu, 1 vot, —

Supleanți:

1. Pr. Aurel Popescu, 40 voturi, ales.
2. Dl. N. Enescu, 15 voturi, —
3. Dl. Gh. Tănăsescu, 40 voturi, ales.
4. Dl. Gh. Stratulativ, 14 voturi, —
5. Dl. Ciprian Rațiu, 1 vot. —
6. Pr. D. Brânzei, 2 voturi, —
7. Dl. I. Sfetcu, 26 voturi, ales.

C. CONSISTORIUL SPIRITUAL
EPARHIAL.

1. Pr. C. Găiculescu, 46 voturi, ales.
2. Pr. Ath. Popescu, 46 voturi, ales.
3. Pr. Zaharia Bălbăie, 46 voturi, ales.

Supleanți:

1. Pr. A. Popescu, 46 voturi, ales.

2. Pr. M. Dimoftache, 46 voturi, ales.

Consistoriul spiritual Mitropolitan.

1. Pr. Victor Popescu, bis. Domnița Bălașa, 46 voturi, ales.
2. Pr. D. Roman, supleant, 46 voturi, ales.

P. S. Președinte întreabă din nou dacă este vre'o contestație și Adunarea constată că nu se face nici o contestație, și cu unanimitate aprobă pe cei declarați aleși, inclusiv pe Dl. N. Enescu la Secția Economică a Consiliului Eparhial, conform art. 50 din Regulamentul pentru alegerea și constituirea organelor reprezentative și executive ale Adunării Eparhiale, care la primul scrutin a obținut majoritatea relativă de 17 voturi.

După această operațiune P. S. Președinte și adunarea constată că organele executive ale Adunării Eparhiale sunt alese legal și pot lucra.

P. S. Sa roagă Adunarea ca, în baza art. 93 din regulamentul mai sus menționat, să desemneze comisiunea ce urmează a fi compusă din membrii Adunării ce locuiesc în Capitală, care Comisiune să autentifice sumarul ședinței de constituire a Adunării Eparhiale și a celei ordinare.

Adunarea hotărăște: Comisiunea pentru autentificarea sumarului va fi alcătuită din următorii membri ai Adunării:

4. Dl. Tache Slăvescu	1. Pr. Al. Ionescu
5. Dl. Sever Paschievici	2. Pr. Eug. Bărbulescu
6. Dl. D. R. Ioanițescu.	3. Pr. Marin Ionescu

Apoi P. S. Sa invită Comisiunile Adunării să se constituie și să primească lucrările prezentate de birou.

După constituirea comisiunilor și împărțirea lucrărilor, se ridică ședința la orele 15^{1/2}, anunțându-se ședința următoare pentru a doua zi, 3 Octombrie 1947, orele 9.

Președinte, (ss) † Vicar, PAVEL

Secretar General, (ss) Pr. C. Dincescu

Secretari:

(ss) Pr. V. Iliescu

(ss) Mircea Niculescu

(ss) I. Sfetcu

Prezentul sumar, verificat de noi, se autentifică conf. art. 93 din Regulamentul pentru alegerea și constituirea organelor reprezentative și executive ale Bisericii Ortodoxe Române, pentru care semnăm:

Membrii Comisiunii:

(ss) Pr. Dr. Marin Ionescu

(ss) Tache Slăvescu

(ss) Pr. Al. Ionescu

(ss) Av. S. Paschievici

PROCES VERBAL

3 Octombrie 1947. Ședința II-a.

Se deschide ședința la orele 10, sub președinția P. S. Pavel Ploșteanu, delegatul I. P. S. Patriarh.

Se face apelul domnilor membri ai Adunării și se constată că sunt 54 membri prezenți și 6 membri absenți.

Adunarea fiind în număr se intră în ordinea de zi.

1. P. C. Preot I. B. Stănescu, în calitate de raportor al Comisiei de Organizare și Validare citește referatul menționatei Comisii, asupra raportului general al Consiliului Eparhial Plenar, pe anul 1946/947 și asupra lucrărilor privitoare la cooptarea unor membri în Adunarea Eparhială pe baza Legii Nr. 167/947 și propune aprobarea raportului general al Consiliului Eparhial Plenar și validarea cooptărilor făcute.

Referatul se anexează la prezentul.

Adunarea în unanimitate, prin aclamație, aprobă raportul general al Consiliului Eparhial Plenar pe anul 1946/937 și cooptările de membri în Adunarea Eparhială făcută prin Deciziile Nr. 44632/947 publicată în Mon. Oficial Nr. 197 din 28 Aug. 1947; Nr. 45428/947 publicată în Mon. Oficial Nr. 203 din 4 Sept. 947; 46767/947 publicată în Mon. Oficial Nr. 209 din 11 Sept. 947 și Nr. 48815/947 publicată în Mon. Oficial Nr. 222 din 26 Sept. 947, validând mandatele celor cooptați.

2. Dl. I. N. Predescu în calitate de raportor al comisiei economice citește referatul acelei comisii asupra raportului general al Secției Economice I a Consiliului Eparhial, pe anul 1946/947, referat care se anexează prezentului proces verbal.

Comisiunea Economică prin raportul său, roagă Adunarea să aprobe raportul generat al Secției Economice I a Consiliului Eparhial pe anul 1946/947, cu bilanțul încheiat la 31 Martie 1947 și contul de gestiune încheiat pe anul 1946/947, dând cuvenita descărcare.

În acelaș timp, roagă Adunarea să aprobe ca Sf. Arhiepiscopie — Secția Economică, în lipsa posibilităților de a întocmi un buget, pe timpul dela 12.VIII.1947 până la 31 Martie 1948 să lucreze în marginea disponibilităților zilnice și să se dea dispoziții în acest sens.

Punându-se în discuțiune acest referat iau cuvântul următorii:

Dl. Avocat T. Popescu arată că lumânările ce se vând de Sf. Arhiepiscopie este bine să nu fie scumpe, pentruca toți oamenii să le poată întrebuința.

P. C. Referent N. Cosma, precizează că, în mod permanent lumânările vândute de Turnătoria Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor sunt mai ieftine decât prețul pieții și de calitate superioară.

P. C. Pr. C. Dincescu arată că, dacă este un beneficiu însemnat la Turnătoria de lumânări, acesta se datorește economiilor severe ce se fac la cheltuieli, iar nu prețului lumânărilor, care este sub prețul pieții, față de calitatea lor.

Pr. Eug. Bărbulescu amintește că Patriarhul Miron, care s'a îngrijit în mod special de partea economică a eparhiei, a înființat fondul milelor și este necesar ca acest fond, mai ales în vremurile actuale să fie create la fiecare parohie.

P. C. Sa cere ca fondul Patriarhul Nicodim, fiind pentru ajutorarea

familiilor preoților decedați să i se dea desvoltare, fixându-i-se contribuție fiecărui preot câte 20 lei.

Dl. Iorgu Stoian subliniază că era bine ca odată cu expedierea convocărilor adunării să se fi trimis fiecărui membru rapoartele ce se supun Adunării, pentruca astfel fiecare să ia cunoștință și să le aibă studiate.

Totdeodată D-sa declară că ia act de raportul Secției Economice I a Sf. Arhiepiscopii, însă se abține dela vot.

Pr. Marin Ionescu luând cuvântul arată:

Fondul milelor trebuia să fie trecut în raportul general al Secției Culturale, unde se încadrează mai bine decât la Secția Economică.

P. C. Sa cere să avem grija de a-l ajuta pe preot să trăiască și să nu ne îngrijim numai de nevoile ce se ivesc la înmormântarea preotului. Mai departe roagă pe Domnul Ministru al Finanțelor, care este de față, să binevoiască a înlătura impozitul pe echivalent, cum și impozitul pe venitul epitrahilului, pe care nu-l plătesc preoții celorlalte culte.

Mai roagă ca sumele depuse de parohii cu prilejul stabilizării și blocatē, să fie deblocate, pentruca parohiile să poată plăti impozitele.

În fine mai roagă să se ceară modificarea legii chiriilor, pentru a se da posibilitate preoților să evacueze din casele parohiale pe chiriași și să poată locui astfel C. Lor în casele parohiale.

Dl. Avocat Tudor Popescu cere ca să fie scutită casa parohială de orice impozit.

Dl. Anton Alexandrescu roagă administrația Sf. Arhiepiscopii să vândă lumânările așa încât să nu se arunce oprobriu asupra Bisericii și o lumină nefavorabilă asupra preoților, care nu trebuie să fie socotiți ca speculanți.

Pe Domnul Ministru al Finanțelor îl roagă să rezolve problema deplasării membrilor Adunării Eparhiale la ședință, întrucât unii din membri, din lipsă de mijloace nu s'au putut prezenta la ședință.

În fine D-sa socotește că problema impozitului asupra venitului epitrahilului, cum și aceia de a intra preoții în casele parohiale vor fi soluționate și că aceste probleme nu au fost încă cunoscute conducătorilor statului, în de ajuns.

Dl. Ministru al Finanțelor A. Alexandrini precizează: impozitul pe echivalent se plătește asupra caselor bisericesti, care produc un venit, adică acelea care sunt închiriate. Mai departe precizează că nu avem un impozit pe epitrahil, ci un impozit profesional pe care-l plătesc toți profesioniștii și preoții celorlalte culte.

După discuțiunile de mai sus, P. S. Președinte pune la vot raportul general al Secției Economice I.

Adunarea prin aclamație votează raportul general al Secției Economice pe anul 1946/947, cu anexele lui, aprobându-l și dând descărcare Secției Economice de gestiunea pe anul 1946/947.

În acelaș timp, Adunarea aprobă propunerea din referatul Comisiunii Economice, ca pe timpul dela 12 August 1947 până la 31 Martie 1948 Sf. Arhiepiscopie să lucreze în marginea disponibilităților bănești zilnice, dată fiind situația creiată în urma stabilizării și a lipsurilor de venituri.

Adunarea aprobă să se facă intervenția la Ministerul de Finanțe,

pentru ca sumele considerate impozit profesional, în mod cu totul eronant, să fie socotite salariu complementar și deci impus la cotele asupra salariului,

în ceea ce privește impozitul pe echivalent, să fie mărită partea de scutire, în cazul că nu se va putea scuti complet de acest impozit.

Se suspendă ședința la orele 11,45.

Se redeschide la orele 11,55.

Dl. I. N. Predescu, în calitate de raportor al Comisiunii Economice, dă citire referatului acelei Comisiuni asupra raportului general pe anul 1946/1947 al Secției Economice II a Sf. Arhiepiscopii, rugând să se aprobe acest raport anual și să se dea descărcare consiliului economic, cu anexele sale.

P. C. Pr. I. Popescu Băldescu, raportor al Comisiei bisericești citește referatul acestei comisii asupra raportului general pe anul 1946/1947 al Secțiilor Adm. Bisericești I și II, rugând să se aprobe aceste rapoarte în forma prezentată.

P. C. Pr. Marin Ionescu raportor al Comisiei Culturale citește referatul acestei comisii asupra rapoartelor generale ale Secției Culturale a Sf. Arhiepiscopii, pe anul 1946/1947, cerând în concluzie:

a) Să se interzică prozelitismul sectar;

b) Să se reînființeze conferințele pastorale;

c) Să se organizeze săptămâna de retragere, în care să se dezbată probleme misionare;

d) Să se înscrie în bugetele parohiilor sume pentru opera de culturalizare;

e) Să se cumpere un aparat cinematografic și să se alcătuiască împreună cu Ministerul Informațiilor câteva filme religioase.

f) Să se aprobe ambele rapoarte ale Secției Culturale.

Punându-se în discuțiune referatele de mai sus și rapoartele generale respective, iau cuvântul următorii:

Dl. Anton Alexandrescu, Dl. Avocat Tudor Popescu, Dl. Prof. D. R. Ioanițescu, Dl. Prof. Iorgu Stoian și Dl. Sever Paschievici.

Dl. Anton Alexandrescu cere ca dosarele Sf. Arhiepiscopii să fie puse la dispoziția fiecărui membru al Adunării, la cerere, pentru consultare. Mai departe D-sa roagă să fie promovați numai preoții cari au autoritatea morală.

Biserica se întărește nu cu bani, adică printr'o dezvoltare economică, ci printr'o morală propovăduită și întărită prin fapte creștinești, prin pildele cele mai frumoase.

Dl. Tudor Popescu roagă să se albe în vedere că penultimul alineat din art. 45 al legii cultelor legalizează ateismul și cere să se intervină pentru a dispărea acel alineat.

Dl. Prof. D. R. Ioanițescu, subliniază că este o erezie impozitul profesional pentru preoți, ofrandele ce C. Lor primesc dela credincioși neputând fi tarifate.

D-sa semnalează activitatea Onor. Minister al Cultelor, prin care au fost apărați c. preoți dela comprimare și aduce la cunoștință că au căzut victimă comprimării toate preotesele învățătoare și este bine să se revină asupra comprimării acestora, deoarece preotul având soția învățătoare stabilește unitate între făclierii satelor, între preoți și învățători.

Dl. Prof. Iorgu Stoian arată că după informațiuni Sf. Arhiepiscopie, care se plânge că nu are fonduri, are posibilități de a realiza fonduri, dar printr'o mai mare contribuție a parohiilor. Mai departe D-sa cere să se alcătuiască o lege cu dispozițiuni precise pentru numirile și transferările în preoție, intrucât regulamentul existent este mai mult un regulament interior și concursurile ținute au fost informative și nu normative.

În ce privește pe preoții recăsătoriți, unii sunt trimiși în judecata bisericească și alții nu, și o asemenea situație nu trebuie să mai dureze.

În încheiere arată necesitatea ca seminariile să-și capete o organizare serioasă și corespunzătoare printr'o înnoire a legii seminariilor, care nu mai corespunde.

Dl. Sever Paschievici arată că nu este bine să punem în discuția publică lucruri ce privesc Biserica, decât numai atunci când avem certitudinea că ele sunt întemeiate și încă nici atunci întotdeauna, deoarece Biserica este un așezământ cu care trebuie să lucrăm cu toată gingășia, căci pe el se reazemă întreaga ordine și autoritate.

Lucrând cu gingășie și cu dragoste față de biserică facem serviciu Statului, Guvernului și regimului democratic.

Apoi D-sa aduce mulțumiri P. S. Pavel, pentru răbdarea, prestigiul și obiectivitatea cu care a condus lucrările Adunării Eparhiale.

Deasemenea aduce mulțumiri recunoscătoare și omagiu I. P. S. Patriarh și Domnului Ministru al Cultelor, exprimându-și încredințarea că având în frunte pe I. P. S. Sa și pe Dl. Ministru al Cultelor, Radu Roșculeț, vom birui toate adversitățile.

Inchizându-se discuțiunile la orele 13^{1/2} se pun la vot referatele Comisiunilor Adunării Economice, Bisericească și Culturală, cum și, rapoartele generale către Adunare ale Secțiilor Economice II, Adm. Bisericească I și II, Culturală I și II, pe anul 1946-947 și se întrebă dacă este vre-o contestație.

Adunarea în unanimitate aprobă referatele și rapoartele respective și constată că nu a făcut nimeni nici o contestație.

P. S. Pavel Ploeșteanul, de încheiere, adresează Adunării următoarele cuvinte:

Imi revine rolul să fac o mărturisire personală, cu prilejul lucrărilor acestei Adunări Eparhiale, pe care I. P. S. Patriarh cu bunăvoință m'a delegat să le prezidez.

Mărturisirea stă în constatarea că toate lucrările Adunării s'au desfășurat într'o atmosferă de înaltă înțelegere a domnilor voastre, pentru toate problemele puse în discuție.

Ținuta demnă și obiectivă a discuțiunilor purtate de Dvs. ca fii ai Bisericii și ai poporului și ca exponenți ai concepțiilor actuale de viață socială și politică ne-a făcut ferma convingere că sunteți adânc pătrunși de rostul Bisericii și al credinței strămoșești, în viața de stat a poporului nostru, în aceste vremuri de adâncă prefacere socială.

Ca modest colaborator al I. P. S. Sale, am sentimentul că mi-am îndeplinit datoria și că I. P. S. Sa va avea satisfacția deplină de modul cum s'a lucrat.

Personal declar că volu lucra pe aceeași linie pe care am lucrat și până acum în cei 22 ani de preoție.

Să-mi dea Dumnezeu putere ca interpretând pe I. P. S. Patriarh,

care este un sfânt al Bisericii noastre, să pot îndeplini mai departe lucrul.

Ultimul cuvânt de încheiere al nostru este să ne îndreptăm cu gândul către I. P. S. Patriarh, căruia să-i urâm ani mulți și fericiți.

Mulțumindu-vă declar ședința Adunării Eparhiale închisă.

Se ridică astfel ședința la orele 14.

Președinte,

(ss) Vicar, † PAVEL

Secretar General,

(ss) Pr. C. Dincescu

Secretari:

(ss) Mircea Niculescu

(ss) Pr. V. Iiescu

(ss) N. Enescu

Prezentul sumar, verificat de noi, se autentifică conf. art. 93 din Regulamentul pentru alegerea și constituirea organelor reprezentative și executive ale Bisericii Ortodoxe Române, pentru care semnăm.

Membrii Comisiunii:

(ss) Take Slăvescu

(ss) Pr. Al. Ionescu

(ss) Av. S. Paschievici

(ss) Pr. Marin Ionescu

SECȚIA CULTURALĂ

Se aduce la cunoștința P. C. Preoți că față de costul hârtiei, al tiparului și expediției, abonamentul la revista «Glasul Bisericii» care conține și partea oficială, a fost fixat la suma de Lei 300 anual.

Pentru anul 1947, cei ce au achitat abonamentul vor mai depune numai suma de Lei 100; iar pentru cei ce n'au achitat nimic pe acest an, suma de plată este de Lei 250.

P. C. Preoți sunt rugați insistent a achita aceste sume întrucât Secția Culturală nu dispune de nici un fond de rulment necesar avansării sumelor pentru hârtie, tipar și altele. Costul abonamentului se va trimite la protoierie, iar nu la Sf. Arhiepiscopie.

* * *

P. C. Preoți sunt înștiințați că a apărut vol. VI din «Istoria Biblică» traducere făcută de I. P. S. Patriarh, după Lopuhin. Lucrarea tipărită în 550 de pagini și în bune condițiuni tehnice, costă numai Lei 600. Se poate procura dela protoierie, sau dela Sf. Arhiepiscopie (pentru cei ce ar veni prin București).

Deasemenea a apărut o lucrare de mare însemnătate întoc-

mită de dl. Teodor Manolache, bibliotecarul Facultății de Teologie din București, intitulată «Bibliografia I. P. S. Nicodim Patriarhul Românie». Are 180 de pagini și costă 120 de lei.

Sf. Arhiepiscopie recomandă pentru bibliotecile parohiale valoroasele lucrări ale părintelui Gh. T. Tilea dela Biserica Sf. Spiridon Nou din Capitală și în special lucrarea «Cele Cinci Cuvântări despre Dumnezeu», ale Sf. Grigorie de Nazians, carte tipărită pentru prima dată în limba română. Prețul acestor lucrări este derizoriu și pot fi procurate dela autor sau dela protoierie.

SECȚIA ECONOMICĂ

Ordin circular tuturor preoților din cuprinsul Mitropoliei Ungro-Vlahiei.

1. Intrucât la ordinul nostru anterior preoții nu s'au executat de a depune cotele prevăzute pe exercitiul 1947/48, în bugetele parohiilor pentru orfani și deoarece întreținerea celor 100 orfani de război din cele 2 orfelinate ale Arhiepiscopiei, necesită foarte mari cheltueli, înștiințăm pentru ultima oară pe toți preoții de a trimite de urgență cotele comunicate de Protoieriile respective, pentru ca astfel să ne putem respecta angajamentele luate față de urmașii celor care s'au jertfit pe câmpurile de luptă, pentru țară și Biserică.

Delăsarea unora dintre noi, aduce foamea copiilor ce văd în Biserică pe sprijinatorii lor. Demnitatea și prestigiul Bisericii ne poruncește să fim la datorie.

2. Având în vedere că în prezent salariile se plătesc prin C.E.C., invităm pe toți preoții și cântăreții din această Arhiepiscopie de a depune cât mai neîntârziat la Protoieria respectivă cotele de ajutor pentru decesele membrilor fondului «Patriarhul Nicodim», spre a se putea achita la vreme ajutoarele de înmormântare fixate.

Un ajutor dat la timp este bine venit și micșorează durerea.

SECȚIA ADMINISTRATIVĂ

Pentru buna rânduială, ordine și disciplină în cler, Cons. Eparhial Secția Administrativă, în ședința sa din 24 Oct. 1947 a hotărât și noi am aprobat următoarele:

1. Toată corespondența cu parohiile se va face numai prin protoierii.

Orice corespondență venită altfel la Sf. Arhiepiscopie nu se înregistrează, nu i se dă curs și se va pune la dosar.

2. Toate cererile de numiri și transferări se vor depune la protoierii, unde se va forma dosarul trebuitor, cu toate actele

necesare prevăzute de legi și regulamente și se vor trimite la Arhiepiscopie cu referat complet și cu propuneri concrete.

3. Locurile vacante se vor publica la fiecare 1 și 15 ale lunii, în foaia oficială și în ziarul «Universul». Prin circulară se vor anunța și protopopiatelor, care le vor afișa, pentru știința celor interesați.

Odată cu publicarea locurilor vacante, se vor fixa și datele pentru concurs.

4. Toți preoții și diaconii vor purta costumul reglementar și nu vor părăsi serviciul fără permisie sau concediu cerut la protoierie. Cei găsiți în neregulă, se vor pedepsi imediat cu suspendarea din oficiu și beneficiu și dați în judecata Consistoriului Spiritual.

Dispozițiile de mai sus le veți comunica îndată tuturor c. preoți, diaconi și cântăreți spre știință și conformare.

p. Patriarh,

Consilier Referent,

† Vicar, PAVEL

Pr. C. Dincescu

Pr. Alex. N. Constantinescu, paroh
Biserica Sf. Ilie Rahova
Calea Rahovei Nr. 21 Loco

